

Întâmpinarea Domnului este prăznuită la 40 de zile de la nașterea lui Hristos, pe 2 februarie. Mântuitorul este dus la Templu de Fecioara Maria și dreptul Iosif pentru împlinirea Legii, care prevedea că orice întâi născut de parte bărbătească să fie afierosit lui Dumnezeu în a 40 a zi de la naștere. În acest moment se făcea și curățirea mamei. În Templu sunt întâmpinați de dreptul Simeon și prorocița Ana. Potrivit Tradiției, dreptul Simeon a făcut parte din traducătorii Pentateuhului din limba ebraică în greacă. În momentul în care a ajuns la textul "Iată Fecioara va lua în pântece și va naște fiu", a înlocuit termenul "fecioară" cu "femeie". Pentru necredința sa, Dumnezeu i-a făgăduit că nu o să moară până nu va vedea pe Mesia născut din Fecioara (Luca 2, 25-26).

Simeon, om al rugăciunii, reprezintă așteptarea împlinirii profețiilor.

În momentul în care acesta îl ia în brațe pe Hristos, rostește: "Acum slobozește (eliberează) pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că văzură ochi mei mântuirea Ta, pe care ai gătit-o înaintea feței tuturor popoarelor, lumina spre descoperirea neamurilor și slava poporului Tău, Israel" (Luca 2, 29-32). Simeon cere a fi eliberat nu pentru că era plictisit sau obosit, ci pentru că era împlinit.

Din cântările specifice acestei sărbători aflăm că el pleacă spre a vesti și morților că Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat.

Părintele Teofil Paraian spune că "noi suntem mai avantajați decât dreptul Simeon, pentru că putem să-L primim pe Hristos în ființa noastră și să-L purtăm în noi nu numai câteva clipe, ci o viață întreagă și chiar o veșnicie întreagă".

Prorocița Ana simbolizează Legea și Proorocii, cele care se vor împlini în persoana lui Hristos.

În Răsărit această sărbătoare s-a introdus în penultimul an al domniei împăratului Justin I (526), iar generalizarea ei s-a făcut în cursul secolului VI, începând din anul 534, când împăratul Justinian a schimbat data sărbătorii de la 14 februarie la 2 februarie (40 de zile socotite de la 25 decembrie, noua dată a sărbătorii Nașterii Domnului).

În credința populară ziua de 2 februarie este cunoscută sub denumirea de Ziua Ursului. Copiii erau unși cu grăsime de urs. Prin această practică se credea că puterea acestui animal era transferată asupra copiilor. Bolnavii de „sperietoare” erau tratați în această zi prin afumare cu păr de urs.

Se credea că, dacă în această zi este soare, ursul iese din bârlog și, văzându-și umbra, se sperie și se retrage, prevestind astfel, prelungirea iernii cu încă 6 săptămâni. Dimpotrivă, dacă în această zi cerul este înnorat, ursul nu-și poate vedea umbra și rămâne afară, prevestind slăbirea frigului și apropierea primăverii.